

Bijstandsregeling vakantietoeslag

SZW

«Algemene bijstandswet»

28 juni 1995/nr. BZ/UK/95/762
Directie Bijstandszaken

De Minister van Sociale Zaken en
Werkgelegenheid;
Gelet op artikel 46 van de
Algemene bijstandswet;

Besluit:

Artikel 1

1. In deze regeling wordt verstaan
onder:

a. inkomen: het inkomen, bedoeld
in artikel 47, eerste lid, van de
Algemene bijstandswet, zonder de
daarin begrepen aanspraak op
vakantietoeslag, na aftrek van de
daarover verschuldigde
loonbelasting, premies, bijdragen
en inhoudingen, bedoeld in artikel
45, van die wet;

b. aanspraak op vakantietoeslag:
de aanspraak op vakantietoeslag
over het inkomen, bedoeld in artikel
46, van de Algemene bijstandswet,
na aftrek van de daarover
verschuldigde loonbelasting,
premie, bijdragen en inhoudingen,
bedoeld in artikel 45, van die wet;

c. belastingvrije som: de tot een
bedrag per maand omgerekende
belastingvrije som, bedoeld in
artikel 20, van de Wet op de
loonbelasting 1964, behorend bij de
tariefgroep.

d. tariefgroep: de tariefgroep,
bedoeld in artikel 21 van de Wet op
de loonbelasting 1964, waarin de
belanghebbende voor het
betreffende inkomen is ingedeeld;

2. Voor de toepassing van deze
regeling wordt de belanghebbende
die voor het inkomen is ingedeeld
in tariefgroep 5, ingedeeld in
tariefgroep 4.

3. Indien de tariefgroep van de
belanghebbende niet kan worden
vastgesteld wordt :

a. de gehuwde ingedeeld in
tariefgroep 3;

b. de alleenstaande ouder
ingedeeld in tariefgroep 4;

c. de alleenstaande ingedeeld in
tariefgroep 2.

Artikel 2

1. Deze regeling is van toepassing
op de vaststelling van de
aanspraak op vakantietoeslag over
een inkomen ontvangen in het
kalenderjaar 1996.

2. Burgemeester en wethouders
kunnen ten aanzien van een in
artikel 4, eerste lid, van de
Invoeringswet herinrichting
Algemene Bijstandswet bedoelde
persoon de aanspraak op
vakantietoeslag over het jaar 1996,
in afwijking van artikel 4 of 5 in
aanmerking nemen.

Artikel 3

Indien over het inkomen van de
belanghebbende aanspraak op
vakantietoeslag bestaat nemen
burgemeester en wethouders bij de
vaststelling van de hoogte van de
algemene bijstand mede de op
grond van artikel 4 of 5 berekende
aanspraak op vakantietoeslag in
aanmerking.

Artikel 4

Indien de belanghebbende jonger
dan 65 jaar is wordt de aanspraak
op vakantietoeslag vastgesteld aan
de hand van de navolgende tabel,
waarbij onder 'bvs' de
belastingvrije som en onder 'ink'
het inkomen wordt verstaan:

bij een inkomen gelijk
bedraagt de aanspraak
aan of meer dan: en minder
dan: op vakantietoeslag:

f 0,00	92,03% bvs
8 % ink	
92,03% bvs	38,55% bvs
+ f 1293,32	8 % ink - 3,08% bvs
38,55% bvs + f 1293,32	38,55%
bvs + f 1396,73	2,70% bvs -
7,01% ink + f 194,06	
38,55% bvs + f 1396,73	8
% ink - f 15,53 - 3,08% bvs	

Artikel 5

Indien de belanghebbende 65 jaar
of ouder is, wordt de aanspraak op
vakantietoeslag vastgesteld aan de
hand van de navolgende tabel,
waarbij onder 'bvs' de
belastingvrije som en onder 'ink'

het inkomen wordt verstaan:

bij een inkomen gelijk
bedraagt de aanspraak
aan of meer dan: en minder
dan: op vakantietoeslag:

f 0,00	93,55% bvs + f 41,67	8 %
ink		
93,55% bvs + f 41,67		8
% ink - f 0,73 - 1,60% bvs		

Artikel 6

Deze regeling treedt in werking met
ingang van 1 januari 1996.

Artikel 7

Deze regeling wordt aangehaald
als: Bijstandsregeling
vakantietoeslag.

Deze regeling zal met de toelichting
in de Staatscourant worden
geplaatst.

's-Gravenhage, 28 juni 1995. De
Minister voornoemd,
A.P.W. Melkert.

Toelichting

Algemene toelichting

Op grond van artikel 46 van de
Algemene bijstandswet wordt de
aanspraak op vakantietoeslag die
over een inkomen bestaat, niet
vastgesteld op het te zijner tijd
feitelijk uit te betalen bedrag, maar
wordt deze op grond van het
maandinkomen forfaitair
vastgesteld. Reden voor deze
forfaitaire vaststelling van de
aanspraak op vakantie-geld is
gelegen in de netto
inkomensverrekening van de
bijstand. Duidelijkheid over de netto
aanspraak op vakantie-geld bestaat
niet eerder dan bij de uitbetaling
daarvan. Dit betekent dat, ingeval
de belanghebbende een te
verrekenen inkomen ontvangt, de
definitieve aanspraak op bijstand
over de betreffende periode pas
feitelijk kan worden vastgesteld als
de uitbetaling van het vakantie-geld

heeft plaatsgevonden. Dit gegeven alleen al maakt op dit moment de verrekening van het vakantiegeld tot een aanmerkelijke administratieve belasting voor de gemeenten. In de huidige systematiek geldt dat voor de vaststelling van de over de bijstandsuitkering uit te betalen vakantietoeslag afzonderlijk inlichtingen dienen te worden gevraagd over het ontvangen vakantiegeld. In sommige gevallen kan het daarbij voorkomen dat blijkt dat het ontvangen vakantiegeld meer bedraagt dan de over de bijstandsuitkering opgebouwde aanspraak of dat door het vakantiegeld het totale inkomen de bijstandsnorm te boven gaat. Een en ander brengt specifieke verrekenings- en terugvorderingsproblemen met zich mee. In voorkomende gevallen biedt het feitelijk uitbetaalde vakantiegeld bovendien nog geen duidelijkheid over het bedrag dat met de bijstand moet worden verrekend namelijk indien de periode waarop het uitbetaalde vakantiegeld betrekking heeft niet samenvalt met de periode waarover bijstand is verleend. Het ontvangen vakantiegeld dient dan te worden toegerekend aan de onderscheiden periodes. Als de hoogte van het betreffende inkomen - en derhalve ook van de daarbij opgebouwde aanspraken op vakantiegeld - van maand tot maand niet gelijk was, dient de toerekening naar rato te geschieden. Om de hier geschetste administratieve problemen te vermijden voorziet de nieuwe Algemene bijstandswet in een forfaitaire vaststelling van de - netto - aanspraak op vakantiegeld. Deze regeling voorziet in de daartoe te stellen regels. Uitgangspunt bij de opstelling van de rekenregels is dat het op grond daarvan forfaitair vast te stellen netto vakantiegeld slechts binnen een beperkte marge mag afwijken van het feitelijk door de belanghebbende te ontvangen bedrag. Een al te grove benadering zou niet in overeenstemming zijn met het minimum-behoefte karakter van de Algemene bijstandswet. Tegelijk dienen de te hanteren

regels echter zodanig te zijn dat deze voor de gemeenten ook daadwerkelijk tot een administratieve verlichting leiden. De in deze regeling opgenomen bepalingen voldoen aan de laatstgenoemde voorwaarde. Naast de hoogte van het netto maandinkomen en de leeftijd (jonger dan 65 jaar, of 65 jaar of ouder) behoeft de gemeente slechts over informatie te beschikken over de op het inkomen toegepaste tariefgroepindeling, om op grond daarvan de netto aanspraak op vakantietoeslag te kunnen berekenen. Indien de tariefgroepindeling niet kan worden vastgesteld kan de gemeente belanghebbenden op basis van de leefsituatie forfaitair indelen. Zoals uit de bijlage bij deze regeling blijkt, kan met bovengenoemde gegevens de over dat inkomen te berekenen aanspraak op vakantietoeslag eenvoudig worden berekend. Hieronder wordt nader ingegaan op deze aansluiting tussen de berekende en de feitelijk ontvangen netto vakantietoeslag. In deze regeling wordt als uitgangspunt voor de berekening van de netto aanspraak op vakantiegeld van het netto maandinkomen uitgegaan. Netto inkomens vormen immers de basis voor de beoordeling van het recht op bijstand. Uitgaande van dit netto maandinkomen zijn de volgende relaties met de netto aanspraak op vakantietoeslag van belang. De netto vakantietoeslag is het resultaat van de inhouding van belasting en premies op de bruto vakantietoeslag. Gegeven de systematiek van de belasting en premieheffing bestaat tussen beide een bepaalde, relatief eenvoudig vast te stellen, verhouding. De bruto vakantietoeslag bedraagt op zijn beurt een bepaald percentage van het bruto inkomen. Het bruto inkomen kan tenslotte worden voorgesteld als het netto inkomen vermeerderd met de ingehouden belasting en premies. Ook hierbij geldt dat, gegeven de belasting- en premieheffingsystematiek, tussen deze elementen eveneens een bepaalde, zij het minder eenvoudig vast te stellen, verhouding bestaat. Het forfaitaire karakter van de

rekenregels waarin deze regeling voorziet, komt tot uitdrukking in de aannamen die worden gemaakt ten aanzien van de over het maandinkomen en vakantiegeld verschuldigde belasting en premies alsmede van de hoogte van het percentage vakantiegeld waarop aanspraak bestaat. Wat dit laatste betreft, wordt uitgegaan van een aanspraak op vakantiegeld ter hoogte van 8 procent van het bruto inkomen. Op grond van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag kan ten minste op dit percentage vakantiegeld aanspraak worden gemaakt. De veronderstelde aanspraak kan er derhalve niet toe leiden dat de belanghebbende een hoger vakantiegeld wordt toegerekend dan deze in feite ontvangt. Voor zover het feitelijke vakantiegeld hoger is, leidt de gehanteerde aanname tot een onderschatting en daarmee tot een feitelijk iets te hoge uitkering. Gelet op het zeer geringe aantal gevallen dat het hier betreft, is dat geen aanleiding voor een verbijzondering van de regels. Voor de hoogte van de verschuldigde belasting en premies wordt aangesloten bij het loonheffingsregime dat geldt op het moment van ontvangst van het inkomen waarover de aanspraak op vakantiegeld wordt vastgesteld. Voor aanspraken die in de loop van het vakantiejaar worden opgebouwd, kan het veronderstelde loonheffingsregime afwijken van het regime dat feitelijk van toepassing is op het vakantiegeld. De inhouding van loonbelasting en premies op het vakantiegeld vindt namelijk niet plaats op het moment van opbouw van de aanspraken, maar op het moment van feitelijke uitbetaling. De verschillen zijn evenwel doorgaans beperkt tot hooguit enkele guldens per maand en blijken elkaar in de loop der jaren goeddeels op te heffen. Voor de verschuldigde belastingen en premies wordt een onderscheid gemaakt naar personen jonger dan 65 jaar en personen van 65 jaar of ouder. De laatste groep is een aantal volksverzekeringssystematiek niet verschuldigd. Bovendien is er bij hen van uitgegaan dat over het ontvangen inkomen geen premies op grond van de

werknemersverzekeringen (ZW, WW en WAO) verschuldigd zijn of een daaraan equivalente inhouding (vereeningsbijdrage) plaatsvindt. Hierdoor verschilt bij hen de verhouding tussen netto en bruto inkomen aanzienlijk van die van degenen jonger dan 65 jaar. Bij degenen jonger dan 65 jaar is bij de opstelling van de rekenregels ervan uitgegaan dat de belanghebbenden verplicht verzekerd zijn op grond van de Ziekenfondswet en dat over het inkomen werknemerspremies verschuldigd zijn of een daaraan gelijke inhouding. Voor de premies werknemersverzekeringen wordt uitgegaan van het gemiddelde percentage zoals dat wordt gehanteerd voor de vaststelling van het netto minimumloon als koppelinggrondslag voor het sociaal minimum en voor de vereeningsbijdrage die op bruto vastgestelde uitkeringen wordt ingehouden. Deze aannamen blijken slechts in zeer beperkte mate te leiden tot een over- of onderschatting van de netto vakantietoeslag. Bij de opstelling van deze rekenregels is geen onderscheid gemaakt tussen inkomen uit tegenwoordige arbeid en ander inkomen. Op deze categorie inkomens is een verschillende aftrek voor verwervingskosten van toepassing. De uiteindelijke effecten op de netto vakantieaanspraak zijn evenwel van dien aard dat ze binnen de marges van de eerdergenoemde uitgangspunten vallen. Om deze reden is het bovendien niet noodzakelijk geacht om onderscheid te maken tussen inkomsten voor alleenstaande ouders voor wie tariefgroep 5 van toepassing is en alleenstaande ouders die in tariefgroep 4 zijn ingedeeld. Evenals bij degenen jonger dan 65 jaar wordt ervan uitgegaan dat de belanghebbende van 65 jaar of ouder ziekenfondsverzekerd is. Naast het hierboven genoemde onderscheid naar de leeftijd van de belanghebbende is uiteraard de netto inkomenshoogte van belang voor de vaststelling van het daarover te ontvangen netto vakantiegeld en wel in verhouding tot de toepasselijke belastingvrije

som, de WAO-franchise en de franchise die geldt voor het werkgeversdeel in de premie ingevolge de Ziekenfondswet. Door de invloed van met name deze elementen is er sprake van afwijkende verhoudingen tussen het netto maandinkomen en het netto vakantiegeld naar gelang de hoogte van het netto maandinkomen. Als het inkomen onder de belastingvrije som ligt, worden daarover geen belasting en premies volksverzekeringen ingehouden, zodat - afgezien van de overhevelingstoeslag - het netto inkomen gelijk is aan het bruto inkomen. Bij dergelijke inkomens vindt ook geen inhouding plaats op het vakantiegeld, terwijl daarover wel een overhevelingstoeslag wordt toegekend. In dit inkomenstraject is de netto verhouding tussen het vakantiegeld en het maandinkomen dan ook dezelfde als de bruto verhouding. Bij hogere maandinkomens is er ten gevolge van het inkomensonafhankelijke effect van de belastingvrije som geen sprake van een evenredige verhouding tussen het netto en het bruto maandinkomen. Voor de herleiding van het bruto maandinkomen - en daarmee van het bruto en vervolgens het netto vakantiegeld - is de verhouding tussen het inkomen en de toepasselijke belastingvrije som doorslaggevend. De volgens deze uitgangspunten en aannamen opgestelde rekenregels hebben een grote mate van nauwkeurigheid. Over het algemeen zijn de verschillen met de feitelijk uit te betalen netto vakantietoeslag beperkt tot bedragen die ruim onder de f 1 per maand liggen. Bij inkomens waarbij de loonheffing plaatsvindt door indeling van belanghebbende in tariefgroep 1, is sprake van een wat grotere afwijking. Deze blijft doorgaans beperkt tot f 1 à f 2 per maand en kan zowel in het voordeel als in het nadeel van de uitkeringsontvanger zijn. Omdat een in deze tariefgroep ingedeeld inkomen over het algemeen erop wijst dat de belanghebbende zijn fiscale faciliteiten niet volledig heeft benut, kunnen deze inkomens bovendien slechts in relatieve uitzonderingsgevallen voorkomen. Deze verschillen zijn alleszins

aanvaardbaar.

De op grond van dit besluit forfaitair vastgestelde vakantieaanspraak laat in beginsel geen correcties meer toe.

Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1

In dit artikel worden omschrijvingen gegeven van enkele in deze regeling voorkomende begrippen. Voor de hier niet omschreven termen zijn de begripsbepalingen van de wet zelf van toepassing. Het begrip 'inkomen' dat het uitgangspunt vormt voor de berekening van de aanspraak op vakantiegeld, sluit aan bij het inkomensbegrip van de artikelen 45 en 47 van de wet. Het gaat om het in het kader van de bijstandverlening gebruikelijke netto maandinkomen, dat wil zeggen na aftrek van premies en loonbelasting. Vergoedingen van de werkgever worden niet tot het inkomen gerekend. In afwijking van artikel 47 van de wet behoort de aanspraak op vakantiegeld uiteraard niet tot het inkomensbegrip. De volgens deze regeling vast te stellen aanspraak op vakantietoeslag is, zoals blijkt uit de definitie in onderdeel b, eveneens een netto bedrag. Voor de berekening van de netto aanspraak op vakantiegeld is, naast onder andere de hoogte van het inkomen, de op dat inkomen toegepaste belastingvrije som van belang, dat wil zeggen de belastingvrije som behorend bij de tariefgroep waarin de belanghebbende voor het betreffende inkomen voor de loonheffing is ingedeeld. Hierbij is van belang dat, als de belanghebbende meer dan één te verrekenen inkomen ontvangt, voor deze inkomens onder het huidige fiscale regime een verschillende tariefgroepindeling van toepassing kan zijn. Het hier omschreven begrip sluit aan bij de feitelijke tariefgroep waarin het inkomen is ingedeeld en niet de tariefgroepindeling waarop de belanghebbende aanspraak kan maken. Dit staat uiteraard niet in de weg voor een afwijkende inkomensvaststelling, op grond van onder meer artikel 42 van de Algemene bijstandswet, als de

belanghebbende verwijtbaar geen gebruik maakt van een gunstiger tariefgroepindeling. Omdat in deze regeling wordt uitgegaan van maandinkomens, wordt de belastingvrije som herleid tot een bedrag per maand. Overigens zal bij de verrekening van de inkomsten en dus ook bij de toepassing van het besluit niet altijd bekend zijn in welke tariefgroep de belanghebbende voor het te verrekenen inkomen is ingedeeld. Daarom is er voor gekozen om in die gevallen uit te gaan van een forfaitaire indeling op basis van het uitkeringstype. Dat wil zeggen een alleenstaande wordt ingedeeld in tariefgroep 2, een alleenstaande ouder in tariefgroep 4 en de gehuwde in tariefgroep 3. Bij deze forfaitaire indeling in tariefgroepen is geen rekening gehouden met de mogelijkheid dat de belanghebbende meerdere inkomens heeft waarvan de hoogte zodanig is dat indeling in tariefgroep 1 of 2 volgt. Zo is bij echtparen ervan uitgegaan dat er één inkomen is, waarbij de basisaftrek is overgeheveld naar de partner.

Artikel 2

De in deze regeling gegeven rekenregels sluiten aan op de voor de belasting en premieheffing toepasselijke percentages en bedragen voor het kalenderjaar 1996. Deze regels kunnen derhalve alleen van toepassing zijn op inkomens die in dat jaar worden ontvangen. Hoewel dat over het algemeen samenvalt, is niet van belang op welk jaar dat inkomen betrekking heeft, maar in welk jaar het feitelijk is ontvangen. In de regel zal het geen probleem zijn om vast te stellen in welk jaar een inkomen is ontvangen. Om deze aansluiting bij de belasting en premieheffing te verzekeren, dienen hierbij in voorkomende gevallen de criteria te worden gevolgd die de loonbelasting hiervoor hanteert. In het incidentele geval dat over een inkomen uit een voorafgaand jaar de aanspraak op vakantiegeld moet worden vastgesteld, kan de gemeente in beginsel geen gebruik maken van deze rekenregels. Het ligt voor de hand dat de gemeente dan uitgaat van het feitelijk netto ontvangen vakantiegeld.

In beginsel treedt dit besluit in werking op hetzelfde moment als dat waarop de Algemene Bijstandswet in werking treedt. Indien burgemeester en wethouders het wenselijk achten om ook voor de lopende gevallen in 1996 op de nieuwe systematiek over te stappen, bijvoorbeeld om voor de opbouw van de vakantieuitkering in 1997 één regime van toepassing te laten zijn, dan krijgen zij daartoe de bevoegdheid.

Artikel 3

Met nadruk zij er hier op gewezen dat het forfaitaire karakter van deze regeling beperkt blijft tot de vaststelling van een aanspraak op vakantietoeslag, en niet op de aanwezigheid van een dergelijke aanspraak als zodanig. Als over een inkomen geen aanspraak op vakantietoeslag bestaat, zoals doorgaans het geval is bij alimentatie of een particulier ouderdomspensioen, is toepassing van deze regeling derhalve niet aan de orde. Er is dan immers geen sprake van een aanspraak op vakantietoeslag die dient te worden vastgesteld.

Artikel 4

Bij de opstelling van deze rekenregels is uitgegaan van het bruto-netto traject zoals dat geldt voor inkomens uit tegenwoordige arbeid. Specifiek voor deze inkomsten is het verwervingskostenforfait. Deze zogeheten 8-procentsregeling is in de rekenregels verwerkt. Bij deze rekenregels geldt, evenals bij die van artikel 5, dat bij personen die voor een inkomen in tariefgroep 1 zijn ingedeeld, het 'bvs-gedeelte' van de rekenregel op 0 wordt gesteld. In een dergelijke situatie is op een inkomen van bijvoorbeeld f 1500 per maand de laatste regel van toepassing (het inkomen is immers hoger dan f 1396,73) en bedraagt de netto aanspraak op vakantiegeld derhalve $(8\% * f 1500) - f 15,53$. In de bijlage bij deze regeling is een schema opgenomen waarin de toe te passen rekenregels per tariefgroep zijn uitgesplitst en waarin de verwijzingen naar de relevante basisaftrek zijn vervangen door concrete bedragen. Voor een

eventuele handmatige berekening is een dergelijke opzet eenvoudiger dan de hier voor de tariefgroepen 1, 2, 3 en 4 gegeven formules. Alleenstaanden die kinderen jonger dan 12 jaar ter verzorging hebben, komen in aanmerking voor de aanvullende alleenstaande-oudertoeslag van tariefgroep 5. Deze houdt in dat de belastingvrije som wordt verhoogd met 6 procent van het belastbare inkomen uit arbeid. Zoals in het algemene deel van deze toelichting is vermeld zijn de uiteindelijke verschillen in vakantieuitkering tussen in tariefgroep 4 en 5 ingedeelde personen zodanig dat deze aanvaardbaar worden geacht.

Artikel 5

De in dit artikel opgenomen rekenregels zijn van toepassing op inkomens ontvangen door personen van 65 jaar of ouder. In het algemene gedeelte van deze toelichting is al opgemerkt dat de verhouding tussen netto en bruto inkomen aanzienlijk verschilt van die van degenen jonger dan 65 jaar.

Artikel 6

Met de datum van inwerkingtreding van deze regeling wordt aangesloten op de datum van inwerkingtreding van de Algemene Bijstandswet. Bij besluit van 12 april 1995, Stb. 201 is die vastgesteld op 1 januari 1996.

*De Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
A.P.W. Melkert.*